

Arrest

nr. 120 669 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 28 maart 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, en dit als bloedverwant in opgaande lijn, meer bepaald in functie van haar Nederlandse dochter.

1.2. Op 26 september 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.03.2013 werd ingediend door:

(..)

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (..)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

-een verklaring op eer dd. 10.09.2013 door een derde, dhr. (..), waarin deze verklaart betrokkene en de referentiepersoon financieel te onderhouden; rekeninguittreksels waaruit blijkt dat dhr. (..) in de periode februari – augustus 2013 maandelijks een bedrag van 380 euro à 420 euro gestort heeft aan betrokkene. Echter, er worden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat deze onderhoudsverbintenis officieel vastgelegd is. Deze stortingen kunnen dan ook elk moment stopgezet worden, en worden niet beschouwd als zijnde stabiel.

-een verklaring op eer dd. 11.09.2013 door betrokkene waarin ze verklaart geen bezittingen en geen inkomsten te hebben. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

-een attest van het OCMW Tessenderlo dd. 09.09.2013 geen financiële steun meer ontvangt sinds 17.11.2012

-een schrijven van de FOD Financiën dd. 09.05.2012 met een 'voorstel van vereenvoudigde aangifte' inkomstenjaar 2011 – aanslagjaar 2012 waaruit blijkt dat betrokkene in 2011 geen inkomsten had. Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon, zijnde de minderjarige dochter van betrokkene, (...).

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

De minderjarige dochter van betrokkene, (..), volgt de situatie van haar moeder. Ze voldoet niet aan de voorwaarden van het KB van 16.07.1992, en heeft bijgevolg geen verblijfsrecht in België “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een theoretisch betoog over voornoemde wet verwijst de verzoekende partij naar het arrest Zambrano dat het Europees Hof van Justitie op 8 maart 2011 uitsprak. Hierover werd geen enkele motivering ontwikkeld terwijl zij meent dat haar de mogelijkheid moet worden geboden om te werken en een verblijfsvergunning te verkrijgen. Zij stelt dat, ingevolge voormeld arrest, ouders van minderjarige Belgische kinderen een recht op verblijf hebben in België met hun kind. Een verblijfsvergunning via regularisatie is niet voldoende omdat dit jaren op zich laat wachten waardoor de ouder in illegaal verblijf is en niet kan werken, terwijl het Hof dit precies aanklaagt in het arrest. Het recht op verblijf kan wellicht alleen door de procedure gezinshereniging worden gewaarborgd. Verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing verkeerd gemotiveerd is nu enkel wordt aangevoerd dat zij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van haar kind. Er dient haar echter de mogelijkheid te worden geboden om werk te zoeken en zodoende zelf in te staan voor haar onderhoud. Er wordt dan ook ten onrechte gesteld dat zij het land dient te verlaten, terwijl zij omwille van het arrest Zambrano in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning.

Verder betoogt de verzoekende partij dat de bijgebrachte stukken voldoende aantonen dat zij over de nodige middelen kan beschikken zodat zij wel degelijk ten laste is van haar dochter. De verwerende partij gaat enkel uit van veronderstellingen die door geen enkel objectief element worden gestaafd. Zij heeft met haar laatste geld de vlucht naar België betaald en beschikt niet over enig inkomen noch familie in het land van herkomst waarbij ze terecht zou kunnen. Zij kan dan ook onmogelijk het grondgebied verlaten. De bestreden beslissing is te lichtzinnig gemotiveerd. Zij is immers moeder van een Nederlands kind. Er werd voorts geen enkel onderzoek gevoerd naar het feit dat zij geen gratis

hulpverlening kan krijgen in het land van herkomst. Zij kan voorts wel degelijk overleven met de middelen die de dochter ontvangt van haar vader zodat zij wel degelijk ten laste is van haar dochter.

Verzoekende partij meent ten slotte dat een standaardformulering wordt gehanteerd zonder dat haar dossier in concreto werd bestudeerd.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, betreft het hier geenszins een standaard-motivering. Immers wordt uitdrukkelijk verwezen naar de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken in kader van haar verblijfsaanvraag en wordt gemotiveerd waarom deze stukken niet afdoende zijn als bewijs dat verzoekende partij ten laste is van haar Nederlandse dochter.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij, ingevolge het arrest Zambrano, recht heeft op een verblijfsvergunning en dat hier geen rekening mee werd gehouden.

2.4. In het arrest Zambrano van het Europees Hof van Justitie van 8 maart 2011 (C-34/09) heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard: *"Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen."*

De Raad stelt vast dat het arrest Zambrano verbiedt om een minderjarige EU-burger het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status ontleende rechten te ontzeggen door de derdelander van wie hij ten laste is het verblijf te ontzeggen in de lidstaat waar de minderjarige verblijft en waarvan hij de nationaliteit bezit. In casu blijkt echter dat de minderjarige dochter van de verzoekende partij de Nederlandse en niet de Belgische nationaliteit heeft, zodat dit arrest niet van toepassing is op de situatie van de verzoekende partij. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij dienaangaande onderzoek zou moeten hebben gevoerd en zou moeten hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing.

2.5. Verzoekende partij beperkt zich voorts tot een betoog waaruit blijkt dat zij het niet eens is met de vaststelling dat zij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van haar dochter, doch de loutere overtuiging van de verzoekende partij dienaangaande vermag niet de bestreden beslissing, die is gebaseerd op een uitvoerige motivering, kennelijk onredelijk te bevinden. Verzoekende partij laat na met concrete argumenten de bevindingen van de gemachtigde te weerleggen. Het blote betoog van de verzoekende partij dat zij geen inkomen noch familie in het land van herkomst heeft en zij wel degelijk kan overleven met de middelen die haar dochter ontvangt via de vader, kan niet leiden tot het kennelijk onredelijk bevinden van volgende motivering:

“Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

-een verklaring op eer dd. 10.09.2013 door een derde, dhr. (...), waarin deze verklaart betrokkene en de referentiepersoon financieel te onderhouden; rekeninguittreksels waaruit blijkt dat dhr. (...) in de periode februari – augustus 2013 maandelijks een bedrag van 380 euro à 420 euro gestort heeft aan betrokkene. Echter, er worden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat deze onderhoudsverbintenis officieel vastgelegd is. Deze stortingen kunnen dan ook elk moment stopgezet worden, en worden niet beschouwd als zijnde stabiel.

-een verklaring op eer dd. 11.09.2013 door betrokkene waarin ze verklaart geen bezittingen en geen inkomsten te hebben. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

-een attest van het OCMW Tessenderlo dd. 09.09.2013 geen financiële steun meer ontvangt sinds 17.11.2012

-een schrijven van de FOD Financiën dd. 09.05.2012 met een ‘voorstel van vereenvoudigde aangifte’ inkomstenjaar 2011 – aanslagjaar 2012 waaruit blijkt dat betrokkene in 2011 geen inkomsten had

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon, zijnde de minderjarige dochter van betrokkene, (...).”

2.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 14 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar haar feitelijke uiteenzetting in het verzoekschrift en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst het slachtoffer zal worden van behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM. Verder stelt zij dat zij omwille van haar vlucht zal worden blootgesteld aan represailles, dat er geen onderzoek werd gevoerd naar haar ziekte, enkel dat behandeling in het land van herkomst voorhanden is, doch zij vreest terecht voor haar leven. De bestreden beslissing houdt hier geen rekening mee.

2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.9. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij op 10 november 2010 definitief verworpen werd bij arrest nr. 51 044 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder blijkt eveneens dat haar medische regularisatieaanvraag op 9 oktober 2012 verworpen werd waarbij er geoordeeld werd dat haar aandoening in het land van herkomst kan worden behandeld. Het beroep tegen deze beslissing werd op 24 mei 2013 door de Raad verworpen bij arrest nr. 103 403. Verzoekende partij maakt, met verwijzing naar de feitelijke omstandigheden inzake haar vlucht uit het land van herkomst en haar medische aandoening, aldus niet aannemelijk dat een schending van artikel 3 EVRM voorligt. Haar betoog blijft beperkt tot een bloot betoog dat geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat aangaande deze elementen al een definitieve beslissing is gevallen waaruit blijkt dat geen schending van artikel 3 EVRM kan worden aangenomen.

2.10. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 14 EVRM merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.11. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt dat artikel 5 EVRM een verbod inhoudt op een schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid. Indien verzoekende partij terugkeert naar haar land van herkomst zal dit geschonden worden. Haar veiligheid en vrijheid zijn ginds geenszins gewaarborgd en zij zal worden blootgesteld aan represailles wegens landverraad. Zij heeft voorts ook geen inkomen en geen plaats om te verblijven in Kenia. Zij stelt voorts inmiddels een band opgebouwd te hebben met België en zich geïntegreerd te hebben. Zij heeft tevens een kind met de Nederlandse nationaliteit en de vader verblijft ook in België

2.13. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 5 EVRM aanhaalt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich weerom beperkt tot een bloot betoog dienaangaande. De Raad verwijst voor het overige voor zover als nodig naar de bespreking van het tweede middel. Een schending van artikel 5 EVRM kan niet worden aangenomen.

2.14. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat voor zover de verzoekende partij verwijst naar haar gezinsleven, dient vastgesteld dat haar kind van Nederlandse nationaliteit evenmin verblijfsrecht heeft in België zodat de bestreden beslissing op dat vlak geen scheiding van haar dochter teweegbrengt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de vader van haar dochter niet in België, zoals de verzoekende partij bloot betoogt, maar in Nederland verblijft. Bovendien blijkt niet dat er met de vader van haar dochter sprake is van een effectieve gezinsrelatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België zodat op dat vlak geen schending van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen.

Verzoekende partij betoogt voorts dat zij zich geïntegreerd heeft in België, doch zij legt geen enkel concreet gegeven voor, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij een effectief privéleven in België heeft opgebouwd dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Bovendien blijken, buiten blote beweringen, geen hinderpalen die verzoekende partij verhinderen haar privéleven, voor zover zij zich hierop toch zou kunnen beroepen, quod non, verder te zetten of uit te bouwen in het herkomstland of elders.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

2.15. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.16. In een vierde middel voert verzoekende partij "*Humanitaire gronden*" aan.

Zij betoogt alle banden met het thuisland te hebben verbroken en riskeert er te worden vervolgd. Zij heeft een nieuw leven in België opgebouwd. Indien het beroep niet gegrond wordt verklaard wordt haar een humanitair onrecht aangedaan. Zij vraagt om de bestreden beslissing op humanitaire gronden te vernietigen.

2.17. De Raad wijst erop dat zijn bevoegdheid beperkt is tot een wettigheidsonderzoek. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Zoals uit de bespreking van de voorgaande middelen is gebleken, heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing in strijd is met enige bepaling of beginsel. Zij toont niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Gelet op voorgaande bevoegdheid van de Raad vermag hij niet "*op humanitaire gronden*", in zoverre dit al kan worden beschouwd als "middel", de bestreden beslissing te vernietigen. Het betoog van de

verzoekende partij dienaangaande is niet dienstig. Voor zover als nodig wordt nogmaals verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen waaruit blijkt dat noch het blote betoog van de verzoekende partij aangaande haar vrees voor vervolging in het thuisland noch het feit dat zij hier een leven heeft opgebouwd, kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.18. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER